

245

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 września 1984 r.

w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej oraz terenowych inspektoratów gospodarki energetycznej.

Na podstawie art. 37 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz art. 41 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o gospodarce energetycznej (Dz. U. Nr 21, poz. 96) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Szczegółowy zakres działania Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej.

§ 1. Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej podejmuje działania tworzące warunki racjonalnego gospodarowania paliwami i energią, a także inicjuje i prowadzi prace badawcze mające na celu ocenę stanu oraz poprawę i rozwój gospodarki energetycznej w skali kraju, a w szczególności:

- 1) opracowuje prognozy kształtowania się krajowych bilansów energetycznych oraz opinie i wnioski do koncepcji rozwoju gospodarki energetycznej, z uwzględnieniem efektywnego wykorzystania zasobów krajowych oraz możliwości importu, wzajemnej zastępowalności i uzyskiwania oszczędności w drodze racjonalizacji użytkowania poszczególnych rodzajów paliw i energii,
- 2) opiniuje projekty planów społeczno-gospodarczych pod względem możliwości zrównoważenia bilansów energetycznych oraz spójności rozwoju gospodarki energetycznej z zakładanym rozwojem gospodarki narodowej, a także opiniuje i inicjuje zadania w zakresie racjonalizacji gospodarki energetycznej oraz produkcji środków technicznych służących do tego celu,
- 3) prowadzi badania energochłonności poszczególnych działów i gałęzi gospodarki, a także procesów wytwarzania wyrobów, oraz opracowuje propozycje zmian strukturalnych i kierunków racjonalizacji w gospodarce narodowej, zmierzających do zmniejszenia energochłonności,
- 4) prowadzi badania skuteczności oddziaływania instrumentów ekonomicznych, w tym cen, na racjonalne i oszczędne użytkowanie paliw i energii oraz poprawę i rozwój gospodarki energetycznej,
- 5) wykonuje kontrole problemowe oraz opracowuje wnioski mające na celu poprawę stanu gospodarki energetycznej w poszczególnych branżach i gałęziach gospodarki,
- 6) inicjuje, koordynuje i prowadzi prace badawczo-rozwojowe oraz współpracę naukowo-techniczną z zagranicą w dziedzinie racjonalizacji gospodarki energetycznej,
- 7) określa kierunki pomocy jednostkom gospodarczym, osobom fizycznym i innym podmiotom, tworzącym własne źródła energii przy wykorzystaniu lokalnych zasobów energetycznych,
- 8) gospodaruje środkami finansowymi przyznanymi z budżetu Państwa na popieranie szczególnie ważnych

dla gospodarki narodowej przedsięwzięć w zakresie poprawy gospodarki energetycznej oraz zadań związanych z wykorzystywaniem zasobów paliw i źródeł energii o lokalnym znaczeniu, a także występuje z wnioskami o stosowanie innych preferencji ekonomicznych w tym zakresie,

- 9) wydaje przepisy w sprawach eksploatacji urządzeń i instalacji energetycznych, o których mowa w art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o gospodarce energetycznej (Dz. U. Nr 21, poz. 96), zwanej dalej „ustawą”,
- 10) określa dodatkowe wymagania kwalifikacyjne dla osób zajmujących się eksploatacją urządzeń i instalacji energetycznych (art. 32 ust. 2 ustawy), a także inicjuje programy i formy szkolenia tych osób oraz ustala tryb stwierdzania dodatkowych kwalifikacji,
- 11) popularyzuje zasady oszczędnej i racjonalnej gospodarki energetycznej, w szczególności przez organizowanie wystaw i konkursów, inicjowanie wydawnictw, publikacji prasowych, programów radiowych i telewizyjnych,
- 12) wydaje wytyczne dotyczące doboru paliw i energii dla poszczególnych grup użytkowników, urządzeń energetycznych i procesów produkcyjnych.

§ 2. W odniesieniu do jednostek gospodarki uspołecznionej i nie uspołecznionej oraz osób fizycznych i innych podmiotów wytwarzających i zużywających paliwa i energię do celów produkcji i świadczenia usług Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej inicjuje i kształtuje kierunki poprawy i rozwoju gospodarki energetycznej, stosując następujące formy działania:

- 1) wykonywanie kontroli stanu i sposobów prowadzenia gospodarki energetycznej oraz wydawanie zaleceń po kontrolnych, w zakresie określonym w § 3,
- 2) opiniowanie i kwalifikowanie przedstawianych do uzgodnienia — określonych przez Radę Ministrów — rozwiązań technicznych inwestycji i modernizacji, mających wpływ na przetwarzanie, przesyłanie i użytkowanie paliw i energii, dotyczących instalacji energetycznych i obiektów budowlanych, obejmujące w szczególności dobór nośników energii, technologii, urządzeń, konstrukcji i materiałów w zakresie mającym wpływ na przewidywane zużycie paliw i energii,
- 3) opiniowanie i kwalifikowanie przedstawianych wniosków o uzgodnienie produkcji określonych urządzeń energetycznych, ich importu lub nabycia za granicą licencji na ich produkcję, pod względem parametrów energetycznych, doboru nośników energii oraz wielkości produkcji przeznaczonej na rynek krajowy,
- 4) określanie rodzajów urządzeń energetycznych, których produkcja, import lub nabycie za granicą licencji na ich produkcję podlega uzgodnieniu, oraz trybu tego uzgodnienia, a także wydawanie zakazów sprzedaży w kraju urządzeń energetycznych, które nie spełniają

wskaźników normatywnych bądź warunków ustalonych w drodze uzgodnienia,

- 5) doradztwo techniczne i ekonomiczne,
- 6) wykonywanie specjalistycznych pomiarów i ekspertyz.

§ 3. 1. Zakres kontroli, o której mowa w § 2 pkt 1, dotyczy przestrzegania przepisów i zasad w dziedzinie gospodarki energetycznej przez jednostki gospodarki społecznej i nie społecznej, osoby fizyczne i inne podmioty używające paliwa i energię do celów produkcji i świadczenia usług, a w szczególności:

- 1) przestrzegania przepisów i zasad racjonalnego i oszczędnego użytkowania paliw i energii,
- 2) przestrzegania przepisów w sprawach dostarczania i odbioru paliw i energii ze wspólnych sieci oraz warunków przyłączania urządzeń i instalacji energetycznych do tych sieci,
- 3) stosowania się do nakazów i zakazów wydawanych na podstawie art. 23 i 26 ustawy,
- 4) przedstawiania do uzgodnienia wniosków, o których mowa w § 2 pkt 3, dotyczących produkcji, importu lub nabycia za granicą licencji na produkcję określonych urządzeń energetycznych, oraz dotrzymywania normatywnych bądź uzgodnionych parametrów energetycznych urządzeń produkowanych i importowanych,
- 5) przedstawiania do uzgodnienia rozwiązań technicznych inwestycji i modernizacji, o których mowa w § 2 pkt 2, oraz stosowania się do warunków uzgodnień,
- 6) przestrzegania przepisów w sprawach eksploatacji urządzeń i instalacji energetycznych oraz kwalifikacji osób zajmujących się ich eksploatacją.

2. Zakres kontroli w jednostkach gospodarki społecznej, stosownie do rodzaju ich działalności, obejmuje ponadto:

- 1) przestrzeganie zasad racjonalnego przetwarzania i przesyłania paliw i energii oraz przepisów dotyczących dysponowania mocą i energią lub ilością paliwa we wspólnych sieciach,
- 2) stosowanie się do nakazów i zakazów wydawanych na podstawie art. 17, 31 i 34 pkt 5 ustawy,
- 3) prowadzenie ewidencji i analizy zużycia paliw i energii oraz ustalanie wskaźników jednostkowej energochłonności wytwarzania wyrobów i świadczenia usług,
- 4) zapewnienie warunków organizacyjnych i technicznych, właściwych dla racjonalnego i oszczędnego użytkowania paliw i energii,
- 5) wykonywanie innych zadań nałożonych przez ustawę na jednostki gospodarki społecznej.

§ 4. W razie stwierdzenia niewłaściwej gospodarki energetycznej lub w celu jej poprawy Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej nakazuje stosowanie odpowiednich środków, a także dokonywanie zmian w procesach technologicznych i rozwiązaniach konstrukcyjnych urządzeń energetycznych i obiektów budowlanych.

§ 5. Do zakresu działania Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej należy ponadto:

- 1) inicjowanie opracowań oraz opiniowanie i kwalifikowanie przedstawianych do uzgodnienia Polskich

Norm dotyczących jakości paliw i energii, urządzeń i instalacji energetycznych oraz obiektów budowlanych i ich elementów pod względem wpływu tych norm na poziom zużycia lub strat paliw i energii albo poboru mocy elektrycznej,

- 2) występowanie z wnioskami w sprawach gospodarki energetycznej, należących do właściwości innych organów administracji państwowej, a w szczególności w sprawach:
  - a) zakresu i trybu uzgadniania rozwiązań technicznych dotyczących inwestycji i modernizacji instalacji energetycznych oraz obiektów budowlanych (art. 16 ust. 3 ustawy),
  - b) uchylecia lub zmiany technicznych warunków przyłączenia urządzeń energetycznych do wspólnej sieci (art. 18 ust. 2 ustawy),
  - c) podejmowania inwestycji wspólnych przez jednostki gospodarki społecznej, zmierzających do racjonalizacji gospodarki energetycznej (art. 19 ustawy),
  - d) normatywnych wskaźników jednostkowego zużycia paliw i energii lub innych normatywnych wskaźników energetycznych dla produkowanych urządzeń (art. 21 ustawy),
  - e) przepisów dotyczących dostarczania i odbioru paliw i energii ze wspólnych sieci (art. 24 ust. 4 ustawy),
  - f) ograniczeń w dostawie lub zużyciu poszczególnych rodzajów paliw i energii (art. 26 ust. 1 ustawy),
- 3) rozpatrywanie odwołań od decyzji, zaleceń pokontrolnych i orzeczeń o nałożeniu kary pieniężnej, wydanych przez terenowe inspektoraty gospodarki energetycznej na podstawie art. 17 ust. 1, art. 31 ust. 1 i 2, art. 39 i art. 40 ustawy,
- 4) przedstawianie właściwym organom administracji państwowej wyników kontroli, ocen i wniosków oraz innych informacji z dziedziny gospodarki energetycznej.

§ 6. Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej wykonuje swoje zadania, współdziałając z właściwymi ministrami, kierownikami urzędów centralnych oraz wojewodami (prezydentami m. st. Warszawy, m. Krakowa i m. Łodzi).

Rozdział 2

Szczegółowy zakres działania i siedziby terenowych inspektoratów gospodarki energetycznej.

§ 7. 1. Terenowe inspektoraty gospodarki energetycznej, zwane dalej „inspektoratami”, są organami Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej do spraw gospodarki energetycznej, działającymi na wyznaczonym obszarze państwa.

2. Działalnością inspektoratu kieruje dyrektor, powoływany i odwoływany przez Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej.

3. Organizację wewnętrzną inspektoratów określa Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej.

§ 8. Ustala się następujące siedziby oraz terytorialny zakres działania inspektoratów:

- 1) Okręgowy Inspektorat Gospodarki Energetycznej w m. st. Warszawie — dla województw: stołecznego

warszawskiego, białostockiego, ciechanowskiego, łomżyńskiego, łódzkiego, ostrołęckiego, piotrkowskiego, siedleckiego, skierniewickiego i suwalskiego,

- 2) Okręgowy Inspektorat Gospodarki Energetycznej w Bydgoszczy — dla województw: bydgoskiego, olsztyńskiego, płockiego, toruńskiego i włocławskiego,
- 3) Okręgowy Inspektorat Gospodarki Energetycznej w Gdańsku — dla województw: elbląskiego, gdańskiego, koszalińskiego, słupskiego i szczecińskiego,
- 4) Okręgowy Inspektorat Gospodarki Energetycznej w Katowicach — dla województw: bielskiego, częstochowskiego i katowickiego,
- 5) Okręgowy Inspektorat Gospodarki Energetycznej w Krakowie — dla województw: krakowskiego, krośnieńskiego, nowosądeckiego, przemyskiego, rzeszowskiego i tarnowskiego,
- 6) Okręgowy Inspektorat Gospodarki Energetycznej w Poznaniu — dla województw: gorzowskiego, kaliskiego, konińskiego, leszczyńskiego, pilskiego, poznańskiego, sieradzkiego i zielonogórskiego,
- 7) Okręgowy Inspektorat Gospodarki Energetycznej w Radomiu — dla województw: białkopodlaskiego, chełmskiego, kieleckiego, lubelskiego, radomskiego, tarnobrzeskiego i zamojskiego,
- 8) Okręgowy Inspektorat Gospodarki Energetycznej we Wrocławiu — dla województw: jeleniogórskiego, legnickiego, opolskiego, wałbrzyskiego i wrocławskiego.

§ 9. 1. Inspektoraty wykonują kontrolę gospodarki energetycznej w zakresie, o którym mowa w § 3, oraz wydają — w trybie ustalonym w rozdziale 3 — zalecenia pokontrolne mające na celu usunięcie uchybień i nieprawidłowości ujawnionych w toku kontroli oraz zapobieżenie marnotrawstwu i nieracjonalnemu zużyciu paliw i energii.

2. Inspektoraty podejmują działania tworzące warunki racjonalnego gospodarowania paliwami i energią, w tym:

- 1) opiniują wojewódzkie plany społeczno-gospodarcze oraz plany zagospodarowania przestrzennego miast i rejonów w części dotyczącej gospodarki energetycznej, w szczególności pod względem możliwości pokrycia potrzeb energetycznych, zapewnienia warunków racjonalnego użytkowania oraz wykorzystania możliwości wzajemnej zastępowalności poszczególnych rodzajów paliw i energii, a także wykorzystania istniejących rezerw energetycznych,
- 2) opiniują bilanse ciepłe oraz inicjują koncepcje zaopatrzenia poszczególnych aglomeracji w ciepło, a także koncepcje pokrycia potrzeb energetycznych za budowy rozproszonej w mieście i na wsi,
- 3) występują z wnioskami w sprawach podejmowania inwestycji wspólnych przez jednostki gospodarki uspołecznionej, mających na celu racjonalizację gospodarki energetycznej,
- 4) prowadzą badania energochłonności procesów wytwarzania wyrobów i świadczenia usług oraz kontrole problemowe i opracowują wnioski zmierzające do poprawy stanu gospodarki energetycznej,
- 5) inicjują prace badawczo-rozwojowe, pomiary i ekspertyzy oraz nowe rozwiązania konstrukcyjne maszyn i urządzeń, a także produkcję środków technicznych na potrzeby racjonalizacji gospodarki energetycznej,

6) określają rodzaje nośników energii stosowanych w produkcji i usługach, z uwzględnieniem ich wzajemnej zastępowalności, stosownie do wytycznych Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej,

7) prowadzą doradztwo techniczne i ekonomiczne oraz popularyzują zasady racjonalnej i oszczędnej gospodarki energetycznej.

3. Inspektoraty inicjują i kształtują kierunki poprawy i rozwoju gospodarki energetycznej w działalności podmiotów gospodarczych, o których mowa w § 3 ust. 1, wytwarzających i zużywających paliwa i energię do celów produkcji i świadczenia usług, w szczególności przez:

- 1) inicjowanie zadań z zakresu racjonalizacji gospodarki energetycznej,
- 2) opiniowanie i kwalifikowanie przedstawianych do uzgodnienia — określonych przez Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej — rozwiązań technicznych inwestycji i modernizacji, mających wpływ na przetwarzanie, przesyłanie i użytkowanie paliw i energii, dotyczących instalacji energetycznych i obiektów budowlanych, obejmujące w szczególności dobór nośników energii, technologii, urządzeń, konstrukcji i materiałów w zakresie mającym wpływ na przewidywane zużycie paliw i energii,
- 3) rozpatrywanie wniosków oraz wydawanie decyzji w sprawach trwałego wycofania z eksploatacji urządzeń i instalacji energetycznych, służących do wytwarzania i przesyłania energii i paliw, przyłączonych do wspólnej sieci,
- 4) współdziałanie w opracowywaniu zasad i planów ograniczeń w dostawie lub zużyciu poszczególnych rodzajów paliw i energii w razie ich niedoboru,
- 5) występowanie, w przypadkach uzasadnionych technicznie i ekonomicznie, do jednostek zarządzających wspólną siecią z wnioskami w sprawie uchylenia lub zmiany warunków przyłączenia urządzeń energetycznych do wspólnej sieci,
- 6) opiniowanie wniosków w sprawach finansowania — ze środków przyznanych Głównemu Inspektorowi Gospodarki Energetycznej z budżetu Państwa — przedsięwzięć w zakresie poprawy gospodarki energetycznej i zadań związanych z wykorzystaniem zasobów paliw i źródeł energii o lokalnym znaczeniu, a także wniosków w sprawach innych preferencji ekonomicznych.

§ 10. 1. Do zakresu działania Inspektoratów, oprócz zadań wymienionych w § 9, należy również:

- 1) nakładanie kar pieniężnych na kierowników i pracowników jednostek gospodarczych oraz na te jednostki w przypadkach przewidzianych w art. 39 i 40 ustawy, a także występowanie z wnioskami o ukaranie w sprawach wymienionych w art. 38 ust. 1 i 2 ustawy,
- 2) podejmowanie — w porozumieniu z właściwymi terenowo jednostkami organizacyjnymi uprawnionymi do dysponowania mocą i energią lub ilością paliwa we wspólnych sieciach — doraźnych działań w przypadkach awaryjnych ograniczeń dostawy tych nośników energii,
- 3) opracowywanie informacji, ocen i wniosków oraz wykonywanie innych zadań z zakresu gospodarki energetycznej, wynikających z przepisów szczegól-

nych lub zleconych przez Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej.

2. W przypadkach uzasadnionych technicznie i ekonomicznie inspektoraty mogą nakazać jednostkom gospodarki uspołecznionej:

- 1) realizację przedsięwzięć bądź zastosowanie środków mających na celu zapobieżenie nieracjonalnemu zużyciu paliw i energii lub poprawę gospodarki energetycznej, a w tym także dokonanie zmian w procesach technologicznych oraz rozwiązaniach konstrukcyjnych urządzeń energetycznych i obiektów budowlanych,
- 2) wykorzystanie istniejących rezerw energetycznych na potrzeby innych jednostek gospodarki uspołecznionej i nie uspołecznionej, osób fizycznych i innych podmiotów na warunkach ustalonych w umowach zawartych między zainteresowanymi,
- 3) okresowe lub trwałe wycofanie z eksploatacji w określonym terminie urządzeń i instalacji o nadmiernej energochłonności bądź zagrażających bezpieczeństwu obsługi lub otoczenia.

§ 11. Inspektoraty wykonują swoje zadania współdziałając z innymi organami kontroli oraz z terenowymi organami administracji państwowej.

Rozdział 3

Tryb działania przy wykonywaniu kontroli gospodarki energetycznej.

§ 12. Kontrolę gospodarki energetycznej, o której mowa w § 2 pkt 1, § 3 i 9 ust. 1, wykonują:

- 1) Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej i jego zastępcy,
- 2) dyrektorzy inspektoratów,
- 3) pracownicy Głównego Inspektoratu Gospodarki Energetycznej upoważnieni przez Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej,
- 4) pracownicy inspektoratów upoważnieni przez dyrektorów inspektoratów,
- 5) pracownicy innych jednostek organizacyjnych upoważnieni przez Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej do wykonywania określonych zadań kontrolnych,

zwani dalej „inspektorami”.

§ 13. 1. Inspektorzy są uprawnieni do wstępu w każdym czasie, bez potrzeby uzyskiwania przepustki, na teren i do obiektów jednostki kontrolowanej, do dostępu do urządzeń i instalacji energetycznych, żądania od tej jednostki informacji oraz przedstawienia dokumentów, jak również przeprowadzania w uzgodnionych terminach prób, pomiarów i innych czynności potrzebnych do ustalenia danych dotyczących gospodarki energetycznej w kontrolowanej jednostce.

2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1, przysługują inspektorowi z zachowaniem przepisów o postępowaniu w sprawach tajnych i tajnych specjalnego znaczenia, obowiązujących w jednostce kontrolowanej.

3. Inspektorzy, o których mowa w § 12 pkt 3—5, okazują w jednostce kontrolowanej imienne upoważnienie do przeprowadzania kontroli.

§ 14. 1. Kierownik jednostki kontrolowanej jest obowiązany zapewnić środki i warunki niezbędne do sprawnego wykonania kontroli przez inspektora oraz wskazać osoby odpowiedzialne za gospodarkę energetyczną w tej jednostce.

2. Kierownik jednostki kontrolowanej, jak również pracownicy tej jednostki odpowiedzialni za gospodarkę energetyczną są obowiązani udzielać inspektorowi informacji niezbędnych do wykonania czynności kontrolnych, w tym również informacji w sprawach objętych tajemnicą państwową i służbową.

§ 15. 1. Inspektor sporządza protokół przeprowadzonej kontroli, zwany dalej „protokołem”, który podpisują: inspektor, kierownik jednostki kontrolowanej lub jego zastępca oraz osoba odpowiedzialna za gospodarkę energetyczną w jednostce kontrolowanej.

2. Jeżeli po sporządzeniu protokołu, a przed jego podpisaniem, kierownik jednostki kontrolowanej lub jego zastępca albo osoba odpowiedzialna za gospodarkę energetyczną w jednostce kontrolowanej zgłosiła umotywowane zastrzeżenia co do konkretnych faktów utrwalonych w protokole, inspektor jest obowiązany dodatkowo zbadać te fakty i uzupełnić protokół.

3. Na wezwanie inspektora osoba określona w ust. 2, która odmówiła podpisania protokołu, składa pisemne wyjaśnienie co do przyczyny odmowy.

4. O odmowie podpisania protokołu oraz o złożeniu wyjaśnień i o przyczynie tej odmowy inspektor dokonuje wzmianki w protokole.

5. Odmowa podpisania protokołu przez osobę określoną w ust. 2 nie stanowi przeszkody do podpisania protokołu przez inspektora i prowadzenia czynności kontrolnych.

6. Wzory protokołów ustala Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej.

§ 16. 1. W razie zgłoszenia przez osobę określoną w § 15 ust. 2 zastrzeżenia co do ustaleń faktycznych zawartych w protokole, zlecający kontrolę przeprowadza postępowanie wyjaśniające.

2. Protokół oraz wyniki postępowania wyjaśniającego stanowią podstawę do wydania zaleceń pokontrolnych lub wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej.

§ 17. 1. Zalecenia pokontrolne doręcza się jednostce kontrolowanej oraz organowi nadzorującemu jednostkę kontrolowaną.

2. Jednostka kontrolowana może odwołać się w terminie 14 dni od dnia otrzymania zaleceń pokontrolnych do Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej za pośrednictwem właściwego terenowo inspektoratu.

3. Odstąpienie od wykonania zaleceń pokontrolnych lub zmiana terminu ich realizacji może nastąpić za zgodą Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej.

4. O wykonaniu zaleceń pokontrolnych jednostka kontrolowana zawiadamia zlecającego kontrolę.

5. Zlecający kontrolę może zarządzić sprawdzenie przez inspektora wykonania zaleceń pokontrolnych.

§ 18. 1. W razie stwierdzenia w toku wykonywania kontroli rażącego uchybienia w dziedzinie gospodarki energetycznej, inspektor występuje do kierownika jednostki kontrolowanej z wnioskiem o wydanie natych-

miastowych zarządzeń mających na celu usunięcie uchybień, zawiadamiając jednocześnie zlecającego kontrolę o treści tego wniosku.

2. W razie powtarzania się rażących nieprawidłowości lub systematycznego naruszania przepisów o gospodarce energetycznej bądź niezrealizowania zaleceń pokontrolnych, zlecający kontrolę informuje o tych faktach właściwy dla kontrolowanej jednostki bank i inne organy finansowe oraz organ nadzorujący jednostkę kontrolowaną.

§ 19. 1. W razie potrzeby uzyskania określonych informacji z dziedziny gospodarki energetycznej lub w celu sprawdzenia wykonania zaleceń pokontrolnych bądź decyzji wydanych na podstawie ustawy, może być stosowane uproszczone postępowanie kontrolne.

2. Z uproszczonego postępowania, o którym mowa w ust. 1, sporządza się sprawozdanie, które podpisuje inspektor.

3. W razie gdy wyniki uproszczonego postępowania kontrolnego wskazują na potrzebę pociągnięcia określonych osób do odpowiedzialności karnej, należy przeprowadzić kontrolę i sporządzić protokół w trybie przewidzianym w rozdziale 4.

Rozdział 4

Zasady i tryb postępowania przy wymierzaniu i ściganiu kar pieniężnych za naruszenie przepisów ustawy o gospodarce energetycznej.

§ 20. 1. W razie stwierdzenia w toku kontroli, o której mowa w rozdziale 3, że kierownik lub pracownik jednostki gospodarki uspołecznionej dopuścił się naruszeń określonych w art. 39 ust. 1 ustawy, inspektor sporządza protokół karny, który podpisują sporządzający protokół oraz obwiniony. W razie odmowy podpisania protokołu przez obwinionego lub gdy obwiniony był nieobecny przy sporządzaniu protokołu, należy o tym zamieścić wzmiankę w protokole, z podaniem przyczyny.

2. Obwinionemu doręcza się, za potwierdzeniem odbioru, jeden egzemplarz protokołu karnego.

§ 21. 1. Obwinionemu przysługuje prawo złożenia pisemnych wyjaśnień organowi zlecającemu kontrolę, ze wskazaniem środków dowodowych, w terminie 7 dni od dnia otrzymania protokołu karnego.

2. W razie złożenia przez obwinionego wyjaśnień, zlecający kontrolę przeprowadza postępowanie dowodowe, gdy okoliczności sprawy tego wymagają.

3. Jeżeli przy sporządzaniu protokołu obwiniony nie był obecny, należy jednocześnie z doręczeniem protokołu wezwać go do złożenia wyjaśnień w terminie 7 dni.

4. W każdym stadium postępowania przysługuje obwinionemu prawo przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów.

§ 22. 1. Podstawę do wydania orzeczenia o nałożeniu kary pieniężnej stanowią okoliczności ustalone w toku kontroli, określające powstanie naruszeń oraz stopień winy osoby podlegającej ukaraniu.

2. Jednostka kontrolowana jest obowiązana do przedstawienia inspektorowi zaświadczenia o wysokości miesięcznego wynagrodzenia pracownika podlegającego ukaraniu.

3. Orzeczenie doręcza się ukaranemu.

§ 23. 1. W razie stwierdzenia naruszenia przepisów o gospodarce energetycznej przez jednostki gospodarki uspołecznionej (art. 40 ust. 1 ustawy) stosuje się odpowiednio przepisy § 20—22, z uwzględnieniem § 24 i 25.

2. Kara pieniężna za naruszenie przepisów, o których mowa w art. 39 ust. 1 i art. 38 ust. 2 ustawy, jest wymierzana jednostce gospodarki uspołecznionej niezależnie od kar nakładanych w trybie § 20—22. Wymierzenie kary pieniężnej tylko jednostce gospodarki uspołecznionej może mieć miejsce w wyjątkowych przypadkach, gdy nie ma możliwości ustalenia osób odpowiedzialnych za naruszenie przepisów, o których mowa w art. 39 ust. 1 i art. 38 ust. 2 ustawy.

§ 24. 1. Protokół karny, sporządzony w razie stwierdzenia naruszeń, o których mowa w art. 40 ust. 1 ustawy, powinien zawierać nazwę i siedzibę jednostki kontrolowanej oraz imiona i nazwiska osób upoważnionych do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków tej jednostki.

2. Protokół karny podpisują: osoba sporządzająca protokół ze wskazaniem swego stanowiska służbowego oraz kierownik jednostki kontrolowanej.

§ 25. 1. Orzeczenie o nałożeniu kary pieniężnej na jednostkę gospodarki uspołecznionej powinno zawierać nazwę, siedzibę i numer konta tej jednostki.

2. Orzeczenie doręcza się jednostce kontrolowanej.

§ 26. 1. Kary pieniężne nałożone na podstawie art. 39 ust. 1 ustawy podlegają egzekucji administracyjnej.

2. Kary pieniężne nałożone na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy podlegają przekazaniu z rachunków bankowych jednostek gospodarki uspołecznionej na podstawie żądania zapłaty.

§ 27. Kwoty z tytułu kar pieniężnych nałożonych w trybie § 20—26 są przekazywane na fundusz celowy zgodnie z odrębnymi przepisami, z przeznaczeniem na popieranie przedsięwzięć i zadań określonych w art. 9 ustawy.

§ 28. 1. Od orzeczeń o karach pieniężnych nałożonych przez inspektoraty przysługuje odwołanie do Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej za pośrednictwem właściwego terenowo inspektoratu.

2. Orzeczenie Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej jest ostateczne.

§ 29. Wzory protokołów, o których mowa w § 20 ust. 1 i § 24 ust. 1, oraz wzory orzeczeń, o których mowa w § 22 ust. 1 i § 25 ust. 1, ustala Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej.

Rozdział 5

Przepisy końcowe.

§ 30. Tryb działania w sprawach:

- 1) uzgadniania rozwiązań technicznych w zakresie inwestycji i modernizacji dotyczących instalacji energetycznych oraz obiektów budowlanych (art. 16 ustawy),
- 2) uzgadniania produkcji i importu urządzeń energetycznych (art. 22 ustawy),
- 3) stwierdzania kwalifikacji osób zajmujących się eksploatacją urządzeń i instalacji energetycznych (art. 32 ustawy),

określają odrębne przepisy.

§ 31. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 kwietnia 1979 r. w sprawie zakresu działania i trybu postępowania Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej oraz terenowych inspektoratów gospodarki energetycznej (Dz. U. Nr 9, poz. 53 i z 1983 r. Nr 59, poz. 267),
- 2) rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 maja

1979 r. w sprawie ustalenia siedzib oraz terytorialnego zakresu działania terenowych inspektoratów gospodarki energetycznej (Dz. U. Nr 11, poz. 77 i z 1980 r. Nr 25, poz. 102).

§ 32. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

246

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 września 1984 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie właściwości miejscowej organów podatkowych w sprawach niektórych zobowiązań podatkowych.

Na podstawie art. 164 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 1980 r. Nr 9, poz. 26 i Nr 27, poz. 111, z 1982 r. Nr 7, poz. 55 i Nr 45, poz. 289, z 1983 r. Nr 41, poz. 185 oraz z 1984 r. Nr 34, poz. 183) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 lipca 1981 r. w sprawie właściwości miejscowej organów podatkowych w sprawach niektórych zobowiązań podatkowych (Dz. U. Nr 18, poz. 86 i z 1983 r. Nr 3, poz. 21) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 2 początkowy akapit otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Właściwość miejscową organów podatkowych w sprawach podatków obrotowego i dochodowego od przychodów z działalności wytwórczej, usługowej i handlowej, wykonywanej przez osoby fizyczne oraz nie będące jednostkami gospodarki społecznej osoby prawne i inne jednostki organizacyjne nie posiadające osobowości prawnej, oraz w sprawach opłaty skarbowej z tytułu wykonywania rzemiosła ustala się, z zastrzeżeniem § 4:”

- 2) w § 2 w pkt 1 i 2 oraz w § 4 w pkt 1 wyraz „zarobkowej” skreśla się;

- 3) w § 6 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) jeżeli obowiązek obliczenia i wpłacenia podatku ciąży bezpośrednio na podatniku — według miejsca zamieszkania podatnika w ostatnim dniu miesiąca, w którym otrzymał wynagrodzenie, a jeżeli chodzi o przychody:

- a) z tytułu świadczenia usług hotelarskich (pokoje gościnne, domki turystyczne, kempingi) — według miejsca świadczenia tych usług,
- b) z prowadzenia w imieniu jednostek gospodarki społecznej na podstawie umowy na warunkach zlecenia placówek gastronomicznych, punktów sprzedaży detalicznej, placówek usługowych, zakładów hotelarskich i obozo-

wisk turystycznych — według miejsca, w którym są one prowadzone, a jeżeli prowadzenie ich nie wymaga utrzymywania zorganizowanej placówki (punktu, zakładu) — według miejsca zamieszkania podatnika.”

- 4) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. 1. W sprawach podatku wyrównawczego należnego od podatników osiągających przychody z prowadzenia — w imieniu jednostek gospodarki społecznej na podstawie umowy na warunkach zlecenia — placówek gastronomicznych, punktów sprzedaży detalicznej, placówek usługowych, zakładów hotelarskich i obozowisk turystycznych właściwość miejscową ustala się według miejsca, w którym są one prowadzone, a jeżeli prowadzenie ich nie wymaga utrzymywania zorganizowanej placówki (punktu, zakładu) — według miejsca zamieszkania podatnika.

2. W sprawach podatku wyrównawczego należnego od podatników osiągających dochody z niektórych rodzajów upraw i produkcji zwierzęcej właściwość miejscową ustala się według miejsca prowadzenia tych upraw lub produkcji. Jeżeli te uprawy lub produkcja, należące do jednego podatnika, są prowadzone na obszarze właściwości dwóch lub więcej organów podatkowych, właściwość miejscową ustala się według miejsca prowadzenia przeważającej części tych upraw lub produkcji.”

- 5) w § 9 w pkt 3 na końcu dodaje się wyrazy: „a jeżeli do obliczenia i pobrania opłaty skarbowej jest obowiązany płatnik — według siedziby płatnika”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.